

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Neopísaní hrdinovia bielej rasy

Časť 5

Eoin O'Duffy

Boj bieleho človeka o prežitie v Tretej ríši bol najväčším úspechom 20. storočia. Menej sa však spomína rovnaký boj v Írsku. Íri, rovnako ako všetky ostatné árijské národnosti, sú pokrvnými bratmi a sestrami našej rasy. Židia medzi nimi a ostatnými nežidmi na svete nerobia nijaký rozdiel a všetky takéto potenciálne obete považujú len za množstvo "gójov", čo je výraz nízkeho opovrhnutia pre nežidov, ktorý znamená "hlúpy dobytok". Íri ako takí neboli voči židovskej perfidnosti o nič menej imúnni ako Nemci, ktorí našli svojho rasového spasiteľa v Adolfovi Hitlerovi. Tak aj najlepšie živly v Írsku vzhliadali k jeho ideológii ako k meču, ktorým by sa ich krajina mohla zachrániť pred

Eoin O'Duffy

spoločnou hrozbou, ktorá ohrozovala celé ľudstvo.

Korene moderného gaelského rasového hnutia vyrástli zo zmätkov a sklamaní z Írskeho slobodného štátu, juhoírskej republiky, ktorá vznikla v 20. rokoch 20. storočia po čiastočnom víťazstve nad cudzími okupačnými silami; sever stále zostával (a zostáva) v britských rukách. Dublinský štát, ktorý z toho vznikol, bol však plný korupcie a kolektívnej nezodpovednosti, ktoré sú typické pre všetky demokracie. Obeta írskych vlastencov bola premrhaná medzi hašterením a úplatkárstvom liberálov a konzervatívcov, ktorí sa beznádejne topili v mukách celosvetovej depresie. Z tejto demokratickej čarodejnice politických škandálov a hospodárskej mizérie sa po prvýkrát nad Írskom vzniesol odporný zápach marxizmu. Kedysi nacionalistická a hrdinská Írska republikánska armáda sa nakazila týmto nelegitímnym potomkom liberálnej demokracie, zatiaľ čo otvorene bolševická Revolučná robotnícka strana vyvesila svoje červené handry popraskané srpom a kladivom nad ulicami smutného Dublinu.

Veteránov povstania za oslobodenie Írska v rokoch 1916 a 1920 zbili komunistické bandy alebo na nich pokrikovali davy hysterických marxistov, ktorí otvorene považovali malé Írsko len za odrazový mostík pre svoju hnilobnú svetovú revolúciu. Rovnaký model národného rozvratu, ktorý sa rozvinul vo všetkých ostatných európskych štátoch, sa rozšíril aj na Britské ostrovy a páchali ho tie isté tlupy medzinárodných Židov. Veteráni sa v záujme sebaobrany združili v Armádnom združení kamarátov. Costello, moderný historik súčasného Írska, to opísal takto: *V tejto krajine vzniklo spontánne hnutie na ochranu práv a slobôd ľudí. Toto konkrétne spontánne hnutie nebolo nijakým spôsobom organizované, riadené ani podporované žiadnou politickou stranou alebo politikmi. A.C.A. vzniklo spontánne, pretože vláda, ktorej povinnosťou bolo chrániť práva svojich občanov, zanedbala svoju povinnosť, pretože si myslela, že je v jej vlastnom záujme, aby prehliadala chuligánstvo, ktoré sa dialo v každej časti krajiny."*

Komunistická reakcia bola prudká, ale liberálne úrady, ktoré boli samy zmätené ľavicovým vírusom, neposkytli žiadnu pomoc tým, ktorí umožnili vznik ich írskeho slobodného štátu. Zúfalí členovia A.C.A. sa teda pozreli na čerstvo víťazných nemeckých búrlivákov ako na príklad sebaobrany a 8. apríla 1933 sa v Dubline zrodilo hnutie Modré tričko. Na základe vzoru Adolfa Hitlera v S.A. v hnedých košeliach predstavovali írski vojaci mladšie (duchom aj telom), najradikálnejšie elementy v A.C.A. Teraz mali veteráni päšť, ktorou mohli udrieť. Sloboda prejavu pre antikomunistov bola okamžite obnovená a namiesto vlastencov, ktorí sa stali obeťami červených hrdlorezov, sa marxisti zrazu ocitli na krvavom konci bitky.

Modrá farba bola zvolená ako symbol zjednoteného Írska, ktoré symbolizoval modrý oceán obklopujúci celú krajinu.

Modré košele si vyberajú svojho vodcu

V júni si modré tričká jednohlasne zvolili do svojho čela Eoina O'Duffyho. Bol posledným čestným mužom vo vláde a jeho odvolanie demokratickými politikmi, ktorí ho nenávideli, pretože ho nemohli podplatiť, vyvolalo celonárodný škandál. Vo veku 41 rokov bol statný plavovlasý O'Duffy náčelníkom národnej polície a generálom civilnej gardy. Podľa slov Mauricea Manninga, moderného historika modrých košiel, *O'Duffy bol silným a veľmi nezávislým policajným komisárom. Mal cit pre publicitu a v 20. rokoch 20. storočia sa často objavoval na titulných stránkach novín. Bol mimoriadne známy v celej krajine. Bol popredným členom Národnej atletickej a cyklistickej asociácie a viedol veľmi úspešný írsky tím na olympijských hrách v roku 1932. Počas vojny za nezávislosť bol úspešným plamenným veliteľom a skončil ako zástupca náčelníka generálneho štábu a blízky dôverník generála Michaela Collinsa (ktorý viedol povstanie). V roku 1922 bol vymenovaný za policajného komisára a po vzbure v roku 1924 istý čas zastával funkciu náčelníka štábu armády. V dôsledku toho bol veľmi známy a zdalo sa, že má značnú nezávislú pozíciu.*

V čase svojho vymenovania do funkcie v modrom tričku bol O'Duffy najznámejšou osobnosťou v Írsku. "Mal povest' energického a schopného organizátora". O'Duffyho "blafujúca, priateľská osobnosť z neho urobila v krajine postavu konkurujúcu de Valerovi". Dvadsiateho júla 1933 bol O'Duffy na zasadnutí A.C.A., ktoré sa konalo v dublinskom hoteli Hibernian, jednomyseľne zvolený za predsedu organizácie.

O'Duffy okamžite premenil modré tričká na pravú ruku svojej novovytvorenej Národnej gardy. Jej deklarovaným cieľom bolo brániť "národné záujmy a sociálnu kultúru" a "zotrieť všetky triedne rozdiely". Podporovať zjednotenie Írska. Postaviť sa proti komunizmu a cudzej kontrole a vplyvu v národných záležitostiach. Viest' írsku mládež do hnutia konštruktívnej národnej akcie a podporovať a udržiavať sociálny poriadok. Podporovať vytvorenie koordinovaných národných organizácií zamestnávateľov a zamestnancov, ktoré budú s pomocou súdnych tribunálov účinne predchádzať štrajkom a výlukám a jednomyseľne riešiť priemyselné rozdiely." Členstvo už nebolo obmedzené na veteránov, ale bolo otvorené "všetkým občanom írskeho pôvodu alebo pôvodu"; ako napísal Manning,

"jedinými vylúčenými osobami pod touto hlavičkou by boli Židia". O'Duffy vyhlásil, že "Hitler bol najväčší muž, akého kedy Nemecko malo", a sľúbil, že írske modré tričká, podobne ako führerove hnedé tričká, "udrú duchom našej rasy" proti spoločnému židovskému nepriateľovi.

O'Duffyho kombinácia dynamického vedenia a ideológie modrých tričiek viedla k celonárodnej explózii. Ako píše Manning. *Vplyv tohto nového hnutia bol okamžitý a dramatický. V priebehu niekoľkých mesiacov malo členov a pobočky vo všetkých častiach štátu. Nič podobné sa predtým neudialo.* "Len tri dni po O'Duffyho vymenovaní stúpol počet členov modrého trička o 5 000 nových prívržencov. Napriek tomu sa Národná garda v publikovanom článku opisujúcom jej ciele vymykala z radu a odrádzala od nej klubistov alebo kohokoľvek, kto to s hnutím nemyslel smrteľne vážne: *Národná garda sa nespolieha na presviedčanie, ale na boj. Je organizovaná na boj a chce mať členov, ktorí sa nebudú vyhýbať boju, ak pohľad na pripravenosť Žiliny odradí od útoku.*" Takéto apely na najlepšie a najtvrdšie prvky v írskom národe však nezostali bez odozvy. *Ruka v ruke s týmto typom článkov,* píše Manning, *rástlo a šírilo sa nosenie modrej košele a čoskoro sa stala bežným zjavom vo všetkých častiach krajiny.*"

Podporu mu vyjadrovali najmä farmári, továrenskí robotníci, študenti a, samozrejme, veteráni, ktorí tvorili ľudský základ írskeho národa. Národná garda nevynechala ani veľkých mysliteľov krajiny. Prvými prívržencami boli James Hogan, profesor histórie na University College v Corku, a profesor Michael Tierney, rektor dublinskej University College. *Yeats (William Butler Yeats, veľký a slávny básnik) - v srdci človek pravice - si ho (O'Duffyho) tak veľmi obľúbil, že pre modré tričká napísal pochodovú pieseň.*" Znechutení endemickou korupciou demokracie a nahnevaní hrozbou marxizmu vstúpili do Národnej gardy v takom veľkom počte, že do konca roka 1933 ich bolo 30 000. Do konca nasledujúceho roka mal O'Duffy viac ako 120 000 stúpencov. To v krajine veľkosti Írska predstavovalo skutočné masové hnutie.

Pochod na Dublin

Najväčšia demonštrácia sily sa uskutočnila 13. augusta 1934. V tom čase sa už na zhromaždeniach Národnej gardy po celom Írsku zúčastnilo mnoho tisíc ľudí. Na Pochod na Dublin sa však z celej krajiny zišlo nie menej ako 20 000 ľudí v modrých tričkách. Ich cieľom však nebolo vyzvať úrady na súboj, ale usporiadať ceremóniu za padlých veteránov vojny za nezávislosť. Pochod ešte len vyrazil,

keď už bol dlhý viac ako pol míle. *Vláda, ktorá si bola neisto vedomá toho, ako sa z Mussoliniho stal Il Duce, tušila, že O'Duffy by mohol mať chuť zdržať sa, keď sa dostane až k vládnym budovám. Preto oživila zákon o verejnej bezpečnosti z roku 1931. Bola zriadená divízia S (polícia vyzbrojená samopalmi a ručnými granátmi), obnovený vojenský tribunál a zakázaný sprievod."*

O'Duffyho mierové úmysly boli zjavné, ale jeho demonštrácia bola pre liberálno-konzervatívnych politikov zámenkou na to, aby toto hnutie postavili mimo zákon. Jednoducho zmenil jeho názov na Mladé Írsko, ktoré bolo takmer okamžite zakázané, ale rovnako rýchlo sa znovu objavilo ako Liga mládeže. Nakoniec sa po ďalšej snahe establišmentu zlikvidovať hnutie na súdoch objavilo ako strana Zjednotené Írsko, Fine Gael. Názov bol zvolený podľa termínu, ktorý sa objavil na írskom rasovom konvente v Paríži v roku 1923. Celá organizácia modrého trička sa zachovala počas týchto zmien názvu, keďže demokratická vláda manévrovala s cieľom kriminalizovať O'Duffyho stúpencov. De Valera oznámil írskemu senátu Dail: *Nepovolíme ľuďom, aby sa promenádovali v uniformách. To je definitívne. Keď sa to dostane do takejto fázy, sme presvedčení, že to dospelo do nebezpečného štádia a je povinnosťou vlády zasiahnuť. Vláda použije všetky sily, ktoré má k dispozícii, aby tomu zabránila. "*

O'Duffyho vyhlásenie bolo ostrou odpoveďou: *Sme právny orgán. Oblečenie, ktoré nosíme, je legálne. Je takmer neuveriteľné, že by vláda mohla byť tak zaslepená nenávisťou voči svojim politickým oponentom, aby zakázala organizáciu, ktorej každá činnosť je otvorená čo najúplnejšiemu vyšetrovaniu a ktorej každý cieľ je čestný a dobrý, zatiaľ čo umožňuje, aby v Dubline zostali otvorené dve komunistické centrály a aby sa v celej krajine vykonávali najrôznejšie komunistické aktivity. Na modrých tričkách nie je nič nezákonné a žiadny zákaz ani nariadenie nemôže znemožniť ich nosenie!"*

Napriek pokryteckým pokusom vlády o zákaz Fine Gael sa takmer cez noc rozrástla a stala sa druhou najväčšou politickou organizáciou v Írsku. Očividné a hysterické úsilie systému vyčleniť na kriminalizáciu jediné hnutie, ktoré Írsku dávalo nádej, spôsobilo zámernú zmenu v náladách obyvateľstva. Dokonca aj tí inak čestní ľudia, ktorí nie celkom súhlasili s ideálmi modrých tričiek, boli zdesení de Valerovou samozrejmom tyraniou. Manning píše: *Vskutku, za vznik tejto strany - a určite aj za spôsob, akým sa sformovala - vďaka vláda za rozhodnutie zakázať Národnú gardu. Začalo sa zdať, že vláda sa svojím rozhodnutím zakázať modré tričko vážne prepočítala, pretože namiesto toho, aby O'Duffyho oslabil, sa teraz objavil na čele zjednotenej opozičnej strany, a namiesto toho, aby jeho hnutie*

rozdrvila, malo teraz novú a posilnenú pozíciu ako súčasť oveľa väčšej organizácie."

Zatiaľ čo kandidáti Fine Gael boli legálne zvolení do parlamentu, liberálno-konzervatívni politici odložili svoje "zásadné rozdiely" s komunistickými zločincami, aby sa spoločne postavili proti modrým tričkám. Polícia bez provokácie vtrhla do budovy ústredia strany United Ireland Party v Dubline a zatvorila ju, práve keď bol člen Fine Gael unesený zo svojho domu a na smrť zbitý červenými z I.R.A. Hugh O'Reilly, prvý mučeník v modrom tričku, zomrel, čo je príznačné, na 18. výročie Mussoliniho pochodu na Rím, 29. októbra. Nasledujúce leto polícia S začala strieľať na neozbrojené modré tričká a zabila 18-ročného súdruha. Manning píše: *Postup špeciálnej polície, ktorá strieľala do davu, neskôr prísne odsúdil pán sudca Hanna z Najvyššieho súdu, ktorý ich označil za 'výrastok na tomto úctyhodnom orgáne' (Občianska garda). Strel'ba v Corku vyvolala obrovské rozhorčenie modrých košiel' v celej krajine. Mladosť mŕtveho muža, dramatickosť celého incidentu a neprimeraný a svojvoľný spôsob, akým polícia reagovala, to všetko spolu vyvolalo hnev modrých košiel' na novú úroveň. Mesto a O'Duffyho reč pri hrobe mali všetky prvky emocionálneho volania modrých tričiek, aby zintenzívnili svoj odpor."*

Počas mimoriadne násilnej bitky, ktorá vypukla na zhromaždení U.I.P. v Tralee, vybuchli bomby, autá sa ocitli v plameňoch a samotný O'Duffy dostal nepríjemnú ranu od červeného s kladivom. Modré tričká však dali oveľa viac, ako dostali, pretože začali biť marxistov v I.R.A. a mimo nej smerom k zaslúženému zániku. Náznak rastúcej popularity Fine Gael medzi írskymi masami sa objavil počas celoštátnych volieb, keď hneď v prvých senátnych voľbách získala druhé miesto. Počas celého roku 1935, napriek všetkému, čo na nich mohol systém a komunisti hodiť, kráčali modré tričká od úspechu k úspechu, až si ich pokrok začali všímať aj za írskymi brehmi. Dňa 19. augusta navštívil O'Duffyho Terje Ballsrud, vodca nórskeho fašizmu, a 15. decembra predstavitelia Modrých tričiek zastupovali Írsko na Medzinárodnom fašistickom kongrese vo švajčiarskom Montreaux spolu so súdruhmi z Talianska, Francúzska, Španielska, Portugalska, Rakúska, Belgicka, Holandska, Dánska, Nórska, Litvy, Grécka, Rumunska a Švajčiarska. Manning píše, že O'Duffy "považoval svoje zvolenie do pracovného výboru Medzinárodného fašistického kongresu za veľkú poctu".

Modré trička zakázané

S rastúcou prestížou doma aj v zahraničí sa zdalo, že O'Duffy a jeho légie stúpcov sú predurčení na dosiahnutie najvyššej moci v Írsku. Ale na zhromaždení pod holým nebom vo Westporte sa hnutie modrých košiel náhle skončilo. Ako rozpráva Manning: *Pódium obklopil dvojité kordón policajtov a pred policajnými kasárňami stáli dva nákladné autá s vojenskou technikou. Ďalšie skupiny policajtov odvracali všetkých, ktorí mali na sebe modré trička. V neprítomnosti O'Duffyho bol hlavným rečníkom Fitzgeraldenney a k pódiu sa blížil na čele sprievodu viac ako 60 jazdcov (v modrých tričkách). Zhromaždenie sa začalo a asi po polhodine sa O'Duffy prešmykol na okraj davu, kde ho ihneď obkľúčila polícia. Nasledovala potýčka a skupina jeho priaznivcov ho zachránila a vyniesla na ramená na pódium, kde začal rečniť. Ešte nedokončil prvú vetu, keď ho zatkol policajný inšpektor, ktorý za ním vystúpil na pódium. O'Duffyho obkľúčili početné policajné jednotky, odvedli ho do policajných kasární a umiestnili pod prísnu ochranu. Zhromaždenie medzitým pokračovalo v scénach úplného zmätku. Na nástupišť sa zniesla sprška fliaš a kameňov a zvyšných rečníkov nebolo počuť nad ohlušujúcim hlukom. Pred koncom zhromaždenia boli zatknutí dvaja významní O'Duffyho stúpenci, ktorí mali na sebe modré trička, a spolu so svojim vodcom boli umiestnení do väzby."*

Zásah polície vo Westporte bol vraždou slobody prejavu v Írsku. De Valerova kriminalizácia Fine Gael sa stala skutočnosťou. Už len byť modrokošeliarom bolo protizákonné a každý, kto sa v akejkoľvek forme prejavu pokúsil vyjadriť názor modrokošeliarov, bol zatknutý. Pod tvrdou rukou takejto neúprosnej tyranie boli do väzby vzaté doslova tisíce dôstojníkov a stúpcov U.I.P., dokonca aj sympatizantov, ktorí s touto organizáciou neboli spojení. Ani obvinenia voči týmto prívržencom neboli zanedbateľné. Veliteľ Ned Cronin, O'Duffyho zástupca, bol obvinený zo vzbury. Po mesiacoch väznenia bol uznaný za nevinného, ale bol opäť obvinený, tentoraz z "členstva v ilegálnej organizácii". Sudca ho informoval, že ak Cronin verejne odsúdi modré trička, všetky obvinenia proti nemu budú zrušené. Veliteľ sa bez váhania rozhodol pre väzenie. O'Duffy bol zadržiavaný na základe viacerých absurdných obvinení, z ktorých žiadne nedokázali vyvrátiť ani tí najpomstychtivejší prokurátori. Po prepustení však zistil, že strana Spojené Írsko bola fakticky dekapitovaná, jej vodcovia sú stále vo väzení a ich právne postavenie sa znížilo na "členov zločineckej organizácie", za spojenie s ktorou hrozí väzenie. Tyrania maskujúca sa za demokraciu sa naplno odhalila, ale hnutie už nemohlo prežiť ako verejný fenomén a jeho prívrženci odmietli nasledovať skutočných zločincov z I.R.A. tým, že sa stali podzemnými teroristami.

"Ľšli sme do Španielska"

Príbeh modrých tričiek sa mohol skončiť zatknutím vo Westporte, ale v júli 1936 sa v Dubline tajne stretol zástupca generála Francisca Franca s O'Duffym. Franco chcel vedieť, či by mal vodca Fine Gael záujem o vytvorenie kontingentu súdruhov na boj proti komunistom v španielskej občianskej vojne. O'Duffy sa tejto príležitosti chopil. V rozpore s vládou verejne požiadal o podporu a vytvoril Írsku dobrovoľnícku brigádu. *Reakcia*, "povedal, *Bola taká rýchla, veľkorysá a spontánna, že ju môžem považovať za mandát pokračovať v organizovaní brigády.*" Do týždňa mal na svojom veliteľstve 5 000 mužov. Nasledujúci týždeň sa pridalo ďalších tisíc. Demokracia stále váhala zasiahnuť, pretože verejná mienka v katolíckom Írsku bola taká prevažná v prospech nacionalistickej veci v Španielsku, že aj ten najprotivnejší politik v modrých tričkách sa bál verejne kritizovať O'Duffove snahy.

Preto 21. septembra odplával do Španielska a krátko po príchode sa stretol s generálom Molom, vrchným veliteľom nacionalistických síl, a so samotným Francom, ktorý sa spolu s írskym vodcom osobne zúčastnil na oslobodení Alcazaru, hrdinskej pevnosti, ktorá tak dlho odolávala republikánskemu obliehaniu. Takto inšpirovaný sa O'Duffy vrátil do Írska s Francovým osobným uistením, že mu bude k dispozícii výcvik, zásoby, uniformy, zbrane a loď, ktorá jeho modré trička dopraví na španielske bojiská. Medzitým dublinská vláda prijala "zákon o zahraničnom narukovaní", ktorý írsku dobrovoľnícku brigádu postavil mimo zákona. O'Duffy sa nenechal odradiť a pokračoval podľa plánu, ale s ďalšími ťažkosťami, ktoré mu spôsobovala tajná práca. Demokratické úrady jeho úsilie sabotovali, keďkoľvek to bolo možné, ale zmiernili ho, keď sa dozvedeli, že írski komunisti sa nechali naverbovať, aby sa pridali k španielskym republikánom; ak dovolili svojim milovaným marxistom odísť do Španielska a zároveň zabránili odchodu aj modrým tričkám, museli vyzeráť ako veľkí pokrytci. Ako povedal istý vládny politik s trpkými hroznami: *Vláda sa sotva bude odvolávať na zákon o zahraničnom narukovaní proti generálovi O'Duffymu a jeho veselým mužom, pretože si pravdepodobne uvedomuje, že Španielsko je najvhodnejším miestom pre nášho írskeho Dona Quijota. Španielska občianska vojna by prinajmenšom poslúžila nejakému užitočnému účelu, keby nám umožnila zbaviť sa niektorých našich divochov oboch odrôd.*"

O'Duffy tak mohol úspešne previesť len 700 z viac ako 6 000 mužov, ktorí sa

uchádzali o vstup do I.V.B. Po mesačnom výcviku v španielskej armáde ich poslali na front v Ciempozuelos, kde sa zapojili do niekoľkomesačnej krutej zákopovej vojny, vystavení tak nepriateľskej paľbe, ako aj drsným zimným podmienkam. Dňa 13. marca však dobrovoľníci "prešli cez vrchol" a prešli do ofenzívy, ktorá marxistom spôsobila šok. Aj straty I.V.B. však boli ťažké. Španielska kampaň bola posledným hurá modrokošeliarov. Po tom, čo boli vo vlastnej krajine postavení mimo zákon, vystrelili na rozlúčku na starého nepriateľa a posvätili iberskú pôdu krvou írskej sebaobetavosti. Ako napísal O'Duffy: *Naša malá jednotka nezohrala v španielskej občianskej vojne veľmi významnú úlohu, pretože nemohla, ale zabezpečili sme zastúpenie našej krajiny v boji proti svetovému komunizmu. Kritizovali nás, vysmievali sa nám, ohovárali nás, ale pravda, láska a spravodlivosť zvíťazia a čas ospravedlní naše pohnútky. Nehľadáme pochvalu. Splnili sme si svoju povinnosť. Išli sme do Španielska!"*

Posledný z modrých tričiek

Keď sa brigáda vrátila domov, druhá svetová vojna bola už len otázkou niekoľkých mesiacov a oficiálna neutralita Írska uľahčila a zefektívnila potláčanie modrých tričiek. Teraz bola každá práca v prospech hnutia nevyhnutne tajná. Dňa 3. februára 1939 kontaktoval O'Duffyho nemecký agent Oscar Pfau, ktorý chcel v prípade vojny s odvekým nepriateľom Írska, Veľkou Britániou, nadviazať kontakt s írskymi živlami sympatizujúcimi s Treťou ríšou. O'Duffy sa stal sprostredkovateľom medzi Pfauom a niekoľkými skrytými nacionalistami, ktorí zostali v I.R.A. Tieto rokovania boli také tajné, že sa nezachovalo prakticky nič o ich úspechu alebo neúspechu. Zvláštna stopa vojnových nemecko-írskych vzťahov sa však objavila v roku 1944, keď britské námorné sily potopili v strednom Atlantiku ponorku. Medzi plávajúcimi troskami sa nachádzalo telo dôstojníka I.R.A.

V tom istom roku O'Duffyho zdravie podľahlo a po celoživotnej dynamickej službe svojej rase 30. novembra zomrel. Mal 52 rokov. Hoci modré tričká prestali ako organizácia existovať už pred takmer deviatimi rokmi, jeho smrť bola pre írsky ľud strašným šokom. Ľudové nálady boli také široké a intenzívne, že vláda sa cítila pod tlakom, aby mu poskytla poslednú poctu v podobe štátneho pohrebu. A tak uprostred rasovo samovražednej vojny na "záchranu sveta pred fašizmom" tisíce ľudí prechádzali okolo tela vodcu Modrých tričiek s pravými rukami vystretými v hitlerovskom pozdrave ako poslednou poctou Eoinovi O'Duffymu. Írska irónia jeho pohrebu zapôsobila na starých spolubojovníkov zosnulého generála ako neodolateľná sila ideológie, za ktorú bojovali v tridsiatych rokoch.

Národná jednota a sociálna harmónia, o ktorú sa usilovali modré tričká, bola Írsku odopretá počas všetkých desaťročí nasledujúcich po ich zániku. Za posledných 50 rokov írsky ľud videl, ako sa rozkol medzi severom a juhom stáva čoraz väčšou ranou na boku jeho krajiny. Z hrôzy, ktorou sa stal Belfast, sa nad krajinou naďalej rozlieva more krvi. Strach a hlboké nepriateľstvo tvoria dedičstvo vyhnaní modrých tričiek. Teroristi z I.R.A. naďalej zabíjajú a mrzačia, zatiaľ čo liberálno-konzervatívni politici stále rozprávajú a rozprávajú. Medzitým neoceniteľný biely ľud zúfa nad budúcnosťou svojich detí.

Hoci sú modré tričká už dávno preč, v žiadnom prípade nie sú zabudnuté. Ich krv a energia ovplyvnili írsku krajinu a rovnako hlboko aj írské rasové povedomie. O'Duffy a jeho légie nie sú len súčasťou histórie národa; patria do širšieho obrazu medzinárodného hnutia za obrodu bieleho muža, ktoré začal Adolf Hitler a ktoré pokračuje až do dnešných čias. Blíži sa však čas, keď ich zástavu z prachu minulosti opäť zdvihnú nové ruky. Vtedy bude Írsko po dlhých rokoch smrti opäť žiť. Prízraky histórie sa znovu zrodia a piesne modrých košiel budú.

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

Translated from the SS Original

Translated from the Third Reich Original

English / German Books / English

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!